

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οὐλομηνικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικου δραχ. 7. — Ἐξωτερικου φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶναι προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰβίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἀπριλίου 1899

Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 15

Αἱ Περιπέτειαί τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 109)

— Μεγάλῃ συμφορᾷ γιὰ μένα, ἐστέναζε τὸ κονηρὸν Φλαουτάκι τῶν Πεζοναυτῶν, προσπαθοῦν νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τεγνάσματος.

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Γιατί, καθὼς σοῦ εἶπα καὶ προητέρα, ἐπρόκειτο νὰ μοῦ δώσῃ μία θέσι κοντά του. Τώρα τί θὰ γίνω ἐγώ, ἄμα μοῦ σωθοῦν τὰ λίγα παραδάκια, ποῦ μοῦδωκε ἡ γρηᾷ ἡ θεὸς μου, δταν ἔφυγα!

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐσκέπτετο. Ὁ νέος αὐτοῦ τοῦ ἐφάνετο σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ νὰ τοῦ σβύνη τὴν δίψαν του δωρεάν καὶ ἐσκέπτετο κατὰ ποῖον τρόπον θὰ κατέρθωνε νὰ μὴ χάσῃ τὸ κελεπούρι αὐτό.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε, φαίνεται καλὸ παιδί καὶ ἄξιο. Ἐκεῖτα ἐγώ, ξέρεις, ἀγαποῦσα πολὺ τὸν μακαρίτη τὸν ἐξαδέλφου σου. Θὰ κάμω τὰ δυνατὰ μου νὰ σε βοηθήσω. Ἡ μαῦρη ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶσαι μικρὸς ἀκόμα. Μὰ ἐγὼ μολαταῦτα θὰ σε συστήσω καὶ πιστεύω νὰ πάρῃς τὴν θέσιν τοῦ μακαρίτη. Θὰ ἰδῆς πῶς ἔχω καὶ ἐγὼ κάποια ἐπιτροπὴ ἐδῶ μέσα, γιατί εἶμαι ἀρχιδεσμοφύλακας.

Ὁ Ρογήρος ὑπεκλίθη εὐσεβάστως καὶ διέταξε δύο φιάλας ἀκόμη.

Ὁ μεθυσος ἐφάνη ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ διπλοῦν αὐτὸ δείγμα τῆς ἐκτιμήσεως, καὶ ἀφ' οὗ ἐρόφησε μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνας τὸ ποτὸν καὶ ἐκλήρωθη ὁ οἰνωτόλης, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἐσηκώθη καὶ εἶπε εἰς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἦτο τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὴν εὐτυχῆ τροχὴν τῶν πραγμάτων:

— Ἔλα τώρα μαζί μου. Θὰ σε βάλω ἀμέσως ἔστην ὑπηρεσία καὶ σε μερικὰς ἡμέρας, ἂν τὰ καταφέρῃς καλά, θὰ πάρῃς τὸν διορισμὸν σου.

Ἐισερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ρογήρος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκατήσῃ ἓνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἐπὶ τέλους εἶχε λάβῃ τὴν νίαν θέσιν του!

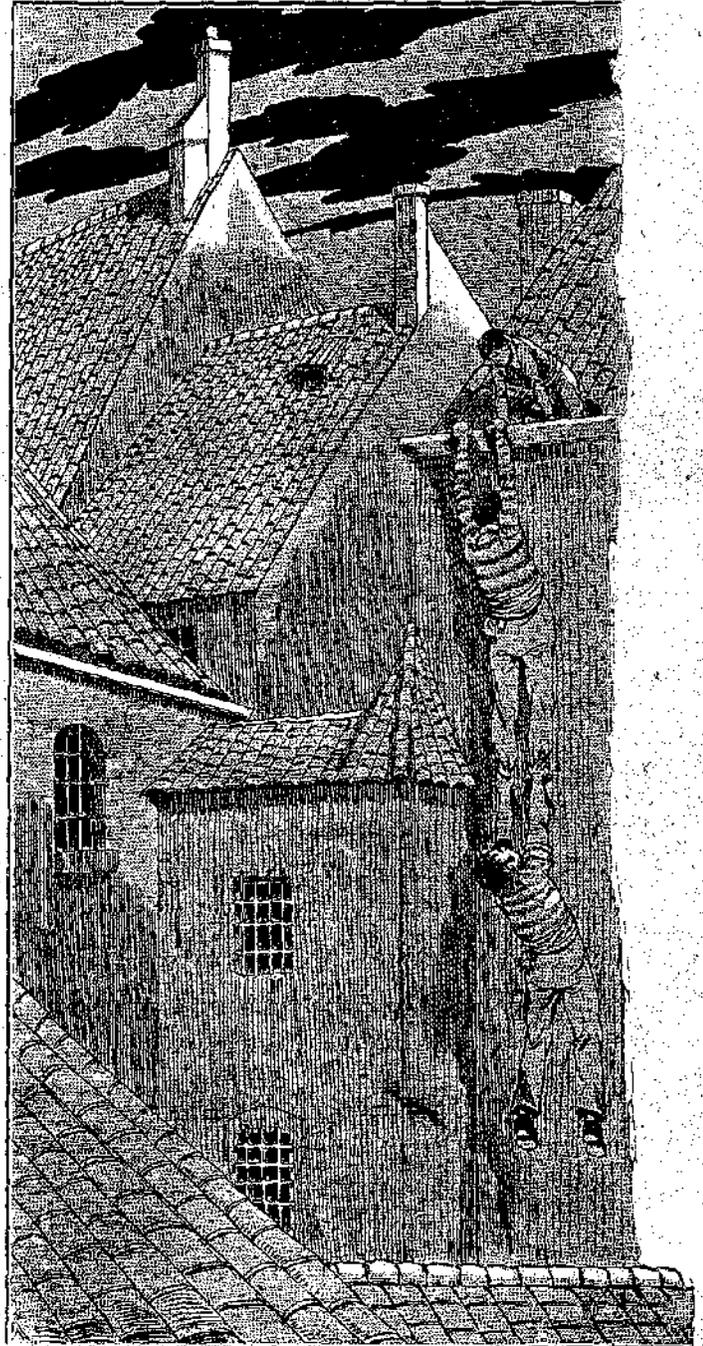
Τώρα ἔπρεπε νὰ διπλασιάσῃ τὴν φρόνησίν του, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ, ἐπιτηδεύων, διότι τὸ παραμικρότερον λάθος ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτα δυστυχήματα.

Ἦρχισε νὰ περιποιοῖται τοὺς νέους συναδέλφους του, προσκαλὼν αὐτοὺς συχνὰ εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ ποτιζὼν αὐτοὺς με διάφορα οἰνοπνευματώδη ποτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτοὺς ἀπέτρεχε με τρόπον.

Μετά τοῦτο, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτε ἤθελε νὰρχίσῃ ἀμέσως τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δεσμοφύλακος, παρεκάλεσε τὸν ὀλιγώτερον μεθυσμένον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν συνοδεύσῃ καί, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, νὰ τοῦ δείξῃ λεπτομερῶς ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς φυλακῆς.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο φυσικώτατον καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἐξεπληρώθη ἀμέσως.

Τὸ τελευταῖον κελλίον, τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ ἐπισκιαθοῦν, εὐρίσκειτο ὑψηλὰ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν τοῦ καταστήματος. Ἦτο καθ' ὑπερβολὴν θερμὸν καὶ οἱ δυστυχεῖς δεσμοφύλαται θὰ ὑπέφεραν φρικτὰ, κλει-

« Ὁ Λαθουρέκος ἐκρεμάσθη πρῶτος ἀπὸ τὴν ὑδραρρῶν, ὁ δὲ Παπαγιάννης ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοὺς πόδας του. » (Σελ. 119, στήλ. α')

σμένοι εις τὸ διαμέρισμα αὐτό, κατὰ τὰς ἄρας μάλιστα, καθ' ἃς ὁ ἥλιος ἐπιπτε κατακάθετος ἐπὶ τῆς στέγης.

— Μπα! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ρογῆρος ἔκμαε τὴν περὶ τῆρησιν αὐτῆν. Εἶνε πολὺ καλὸ μάλιστα γι' αὐτὰ τὰ σκυλιά, τοὺς Φραντζέλους!...

— Φραντζέλοι λοιπὸν εἶνε ἐδῶ μέσα;

— Ἐχομε δύο. Εἶνε κατὰσκοποι, καὶ τοὺς ἐτσάκωσαν τὸ λιμάνι, ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες. Μὰ ἡ δουλειὰ τοὺς εἶνε σίγουρη. Ἀβριο θὰ παρουσιασθοῦν ἐστὶν πολεμικὸ συμβούλιο, καὶ μόλις τελειώσῃ ἡ δίκη, καθέννας των θὰ πάρῃ ἀπὸ δώδεκα σφαῖρες καὶ ἀπὸ δύο πῆγες χῶμα.

Ὁ Ρογῆρος ἐφριχίασε.

— Τοὺς συχαίνεσαι κ' ἐσὺ αὐτοὺς τοὺς Φραντζέλους; δὲν εἶν' ἐστὶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰσπανός.

— Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο τοὺς συχαίνομαι!

— Τόσο τὸ καλλίτερον! Λοιπὸν θὰ μάθης, μ' εὐχαριστήσῃ τῇ νέα διαταγῇ τοῦ Διοικητοῦ. Ἄλλοτε ἄρῃαν καὶ περνοῦσαν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, ὑστερ' ἀπὸ τὴν καταδίκη, γιὰ νὰ τοὺς μουσκετάρουν. Τώρα μόλις τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ἴσα ἐστὶν μουσκέτο.

— Α! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ρογῆρος, μὲ τὴν ὄρα ἔρχομαι.

— Δὲν τοὺς ἀνοίγομε ποτὲ τὴν πόρτα τους, ἐπανελάθει ὁ φύλαξ, γιὰτὶ εἶνε φοβεροὶ παλῆνθρωποι καὶ ἐπικίνδυνοι. Τοὺς δίνομε τὸ φαγί τους ἀπ' αὐτὸ τὸ παραθυράκι. Ἀπὸ κεῖ θὰ τοὺς ἴδῃς, ἀν θέλῃς.

Τὸ παιδίον ἔρριψε μὲ προφύλαξιν ἕνα βλέμμα, οὕτως ὥστε νὰ μὴν τὸν ἴδωσιν οἱ δεσμῶται, τῶν ὁποίων μίαν ἀκουοῖς ἀναφώνησις ἠδύνατο νὰ τον προδώσῃ, καὶ εἶδε τοὺς φίλους τοῦ ἐξηπλωμένους καὶ κοιμημένους ἡσυχῶς, ὡς νὰ ἐδρίσκοντο ἐντὸς τοῦ πλοίου των, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, ἐξηπλωμένοι εἰς τὰς αἰώρας των.

— Μὴ τοὺς φοβῶσαι, εἶπεν ὁ φύλαξ, δὲν εἰμποροῦν νὰ σοῦ κάνουν τίποτε ἀπὸ κεῖ μέσα.

— Δὲν τοὺς φοβοῦμαι, μέγιστος ἡσυχος.

— Τώρα τὰ εἶδες ὄλα. Μποροῦμε νὰ πᾶμε νάνταμώσωμε τὴν παρέα. Πλησιάζει ἡ ὄρα τοῦ φαγητοῦ.

Τὸ γεῦμα τῶν δεσμοφυλάκων, καλλιτέρας ἴσως ποιότητος ἀπὸ τὸ τῶν φυλακισμένων, δὲν ἦτο ἐν τούτοις καὶ πολὺ ἐξαιρετικόν. Ἀπετελείτο συνήθως ἀπὸ ἀλίπαστα, μαζύρω φῶμι καὶ νεράκι καθαρὸν.

Ὁ Ρογῆρος εὖρεν ἀφορμὴν νὰ παραγγεῖλῃ πάλιν οἶνον ἐν ἀφθονίᾳ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ τὰ «μ ο υ σ α φ ι ρ ι χ ι α». Ὁ ἀγαθὸς ἱππότης Σαιν-Ροκαντὲν τοῦ εἶχε δώσῃ ἀρκετὰ χρήματα, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ καλλιτέραν

χρήσιν, ἀπὸ τὸ νὰ μεθύσῃ ὅσον ἠδύνατο περισσότερο ὄλους τοὺς δεσμοφύλακας. Τοὺς ἐπότισε λοιπὸν τόσον πολὺ, ὥστε, μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ, ὁ ὁποῖος εἶχε δεῖξῃ τὴν μεγαλύτεραν ἀντοχήν, εὐρέθη ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Εἰς μίαν στιγμὴν κατάρθωσε νάρπαξ τὰ κλειδιά καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ κελεῖον τῶν πεζοναυτῶν.

Ὁ Παπαφίγκος, ἐξυπνήσας πρῶτος ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ κλειθροῦ, ἐκίνησε βιαῶς τὸν Λαδουρέκον.

— Ὅρτσα, παλλικάρη, ἐμουρμούρισε. Μοῦ φαίνεται πῶς ἤρθαν νὰ μᾶς πάρουν γι' αὐτὸ τὸ περίφημο πολεμικὸ συμβούλιο.

— Πᾶμε, εἶπεν ἡσυχῶς ὁ Λαδουρέκος. Ἔτσι κ' ἐστὶ εἰμαστε σιγυρισμένοι.

Ἄλλ' ὅποιον ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των γενναίων αὐτῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀντὶ τῶν ἀπεισιγμένων μορφῶν τῶν ἐχθρῶν των, εἶδον ἐρχόμενον τὸν Ρογῆρον, μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, ἔτοιμον νὰ ριφθῇ ἐπάνω των.

— Χίλιες κανονιές! ἀνέκραξεν ὁ Παπαφίγκος. Καλ' ἐσὺ εἶσαι, μοῦτσο;

— Ἐγὼ, παιδιά, κ' ἔρχομαι νὰ σᾶς γλυτώσω.

— Ἄ μᾶς γλυτώσῃς; Λοιπὸν.

— Ἄ σᾶς πῶ ὅτι θέλετε ἀργότερα, παιδιά. Γιὰ τὴν ὄρα πρέπει νὰ φεύγωμε ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ μὴ χάνωμε οὐτε δευτερόλεπτον.

— Λαμπρά! Τῇ λαγουδέρα, μικρέ, καὶ κουμαντάρει!

— Ἐλάτε ἀπὸ πίσω μου, εἶπε φειδῶς ὁ Ρογῆρος.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν. Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν τὴν εὖρε κλεισμένην.

— Α! Θεέ μου! ἐφώνησε. Ἐχάθηκα.

— Γιατί; ἠρώτησαν οἱ πεζοναῦται ἐκπληκτοί.

Τὸ παραθυράκι ἦνοιξε, καὶ ἐνεφανίσθη ἡ κεφαλή τοῦ Ρενῶ, μορφαζουσα μὲ θρικτεροῦς μειδιαιμα.

— Γιατί; Γιατί σᾶς ἀγαποῦμε καὶ δὲν θέλομε νὰ σᾶς ἀφίσωμε νὰ φύγετε τώρα τὰ μεσάνυχτα. Μπορεῖ νάρπάξετε κένενα συνάχι...

— Ἀθλεῖ! ἐφώνησεν ὁ Ρογῆρος.

— Μὴ θυμῶνης, παλλικάρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐμπαικτικὴ φωνή. Ἀφ' οὗ τὰ μοῦτρά μου δὲν σᾶς πολυαρέσουν αὐτῇ τῇ στιγμῇ, φεύγω. Καληνύχτα σας, ὕπνον ἐλαφρόν.

Τὸ παραθυράκι ἐκλείσθη πάλιν καὶ τὰ βήματα ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸν διάδρομον.

Οἱ τρεῖς δεσμῶται ἐμειναν πρὸς στιγμὴν καταβεβλημένοι καὶ σιωπηλοί.

— Ὁ ἐστὶ μεθρημηνυόμενον, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ἐναυαγήσαμε μέσα ἐστὶν λιμάνι.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει, εἶπεν ὁ σιωπηλὸς Λαδουρέκος, ἀν θέλομε νὰ γλυτώσωμε τὴν συρμαγιά, νὰ τοῦ δώσωμε ἐστὰ πρῖμα μὲ εἴκοσι μίλλια τὴν ὄρα.

— Δὲν μιλάς συχνά, παλλικάρη, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Παπαφίγκος, μὰ σὺν βάλῃς τὸ λόγο σου, πετυχαίνεις, νὰ μὴν ἀδρακαθῆς!... Κρίμα μόνον ποῦ δὲν γίνονται αὐτὰ ποῦ σοφίζεσαι.

— Μὲ συμπάθειο, διεμαρτυρήθη ὁ Ρογῆρος. Ἐγὼ βλέπω ἕναν τρόπο. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πῶς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ ἐνενηντη ἐστὰ ἐκατὸ μοροῦμα νὰ φᾶμε τὸ κεφάλι μας.

— Ἄμ τότε δὲν κινδυνεύομε καὶ μεγάλα πράγματα!

— Νὰ σοῦ πῶ, ἔχεις δίκην, γιὰτὶ ἀβριο τὸ πρῶτ' ἤρθον νὰ σᾶς πάρουν γιὰ τὸ πολεμικὸ συμβούλιο. Εἴσατε καταδικασμένοι ἀπὸ τώρα, καὶ φαντάζομαι πῶς αὐτὸς ὁ κακοῦργος ὁ Ρενῶ θὰ βρῇ τρόπο νὰ με στείλῃ μαζί σας. Λοιπὸν σᾶς λέγω καὶ σᾶς ξαναλέγω, πῶς ὅσον ἐπικίνδυνο καὶ ἀν εἶνε τὸ σχέδιό μου, δὲν ἔχομε νὰ χάσωμε τίποτε. Ἄν τὸ πετύχωμε ὅμως, ἔχομε νὰ κερδίσωμε πολλὰ.

— Καλὰ! εἶπεν ἐπιδοκιμάζων ὁ Παπαφίγκος. Βίρα λοιπὸν, μικρέ, καὶ γέμισέ μας τὸ ξερὸ μας, νὰ καταλάβωμε. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε.

Ὁ Ρογῆρος εὖρεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του καταλακτικὴν μάχαιραν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγοράσῃ τυχαίως.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦστατο, εἶπε. Ὁ βγάλωμε τὰ κάγγελα τοῦ παραθύρου, θὰ βγοῦμε ἐστὴν σκεπὴ καὶ θὰ τὸ κόψωμε λάσπη ἀπὸ κεῖ.

— Ὅλα θὰ τὰ δοκιμάσωμε, εἶπε πάλιν ἐπιδοκιμάζων ὁ Παπαφίγκος, χωρὶς ἐνθουσιασμόν. Μὰ δὲν μοῦ πολυαρέσουν τὰ νερά. Τελοσπάντων δὲν ἔχει κίλλὰ λόγια ἐδῶ. Ἄφ' οὗ δὲν ἔχομε ἄλλον τρόπο, ἄς προτιμηθῶμεν αὐτόν. Ὅταν βρεθῶμε ἀπάνω ἐστὴν κόφρα τοῦ κταρτιοῦ, θὰ κατῆσωμε ὅπως τὰ φέρῃ ὁ διάβολος. Ὅσο γιὰ τὴν πόρτα, δοκίμασε νὰ τὴν μπάσωμε μέσα, μὰ βασταίει καλά. Χρειάζεται μπάλα τῶν εἰκοσιτεσσάρων!

Λέγων αὐτὰ ὁ πεζοναῦτης ἤρπασε τὴν μάχαιραν καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον του. Εὐτυχῶς τὰ σιδηρὰ ραβδία τοῦ παραθύρου ὑπεχώρησαν διαδοχικῶς καὶ, μετὰ μίαν ὥραν ἐργασίαν, ἀπῆκιν ἐλευθέρων διόδον εἰς τοὺς τρεῖς φίλους.

Ὁ Λαδουρέκος, φημιζόμενος διὰ τὴν εὐκηνισίαν του, ἐπέραςε πρῶτος καὶ εὐρέθη εἰς τὴν στέγην.

Ἐσῶρθη μὲ τὴν κοιλίαν ἐπὶ τῆς ὑδρορῆς, καὶ εἰς τὴν δυσχερῆ αὐτὴν θέσιν, κινδυνεύων εἰς τὸ παρακίρνον ἀδέξιον κίνημα νὰ κρημνισθῇ εἰς τὸ χάος, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς δύο συντρό-

φοῦς του, διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ γέθουν.

— Λαμπρά, ἀνεφώνησε χαμηλοφώνως ὁ Παπαφίγκος. Εἴμαστε ἀρῶδου τώρα.

— Λαμπρά, ἐπανελάθει καὶ ὁ Ρογῆρος. Δὲν μᾶς μένει παρὰ τὸ κατέβασμα, καὶ δὲν μοῦ φαίνεται παραπολύ εὐκόλο πρᾶγμα.

Τῷ ὄντι, ἡ στέγη πρὸς τὰ δύο ἄκρα αὐτῆς ἐτελειώσαν ἀποτόμως, καὶ δὲν συνείχετο πρὸς τὰς ἄλλας οἰκοδομὰς τῆς φυλακῆς.

Ὁ Παπαφίγκος ἐσηκώθη, καὶ σταθεῖς ὄρθος πρὸς στιγμὴν, ἐπεσκόπησε τὴν θέσιν μὲ βαθυτάτην ἀγωνίαν.

Ἄφνης εἶπε χαμηλοφώνως:

— Σταθῆτε, παιδιά. Ὁ ἀντικαταστήσωμε μὲ τὰ σώματά μας τὰ σχοινία ποῦ μᾶς λείπουν.

Καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις ἐξήγησε τὸ σχέδιόν του. Πέντε μέτρα κάτω τῆς ὑδρορῆς εὐρίσκειτο μίαν ἄλλη σέση χαμηλοτέρα, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο ἦσαν ἐπικινεῖς πρὸς τὸ χάος, καὶ ἡ ἰδέα μόνῃ τοῦ νὰ φθάσουν μέχρις αὐτῶν, καθ' ὃν τρόπον εἶχε προτείνῃ ὁ γενναῖος ναυτης, ἐπροξένη ἰλιγγον.

Ἐν τούτοις οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἐδίστασαν. Ὁ Λαδουρέκος ἐκρεμάσθη πρῶτος ἀπὸ τὴν ὑδρορρόην, ὁ δὲ Παπαφίγκος, ὀλισθήσας ἐπ' αὐτόν, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὰς πόδας του καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς δευτέρας στέγης, ὅπου στηριχθεὶς καλῶς, ἤρπασε πρῶτον εἰς τὰς χεῖρας του τὸν Ρογῆρον, κτηθήσαντα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἔπειτα τὸν ναύτην, βοηθήσας αὐτοὺς νὰ κατέλθουν.

[Ἔπειτα συνέχεται] ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΜΙΑΝ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques-Lemaire]

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣ

(Διάλογος)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ, 15 ἐτῶν. ΠΙΠΗ, 7 ἐτῶν, 9 ἐτῶν, ἐτελειώσασα τῆς Οὐρανίας. ΤΑΚΗΣ, 7 ἐτῶν, 9 ἐτῶν, ἐτελειώσασα τῆς Οὐρανίας. [Ἡ Σικνή παρῖσθε παιδικὸν δωμάτιον. Θύρα κλεισθεῖ εἰς τὸ βάθος. Ὁ Πίπης, ὁ Τάκης καὶ ὁ Μίμης περιφέρονται, ὡς νὰ περιμένουν κάτι τι ἀνοπομῶν.]

ΤΑΚΗΣ (πλησιάζων τὴν θύραν τοῦ βάθους.) Ἀκόμη λοιπὸν, Οὐρανία;

ΟΥΡΑΝΙΑ (ἀπὸ μέσα.) Ἐφθασα. Δὲν σας εἶπα νὰ ἔχετε λιγάνη ὑπομονή;

ΠΙΠΗΣ. Ναι! μὰ περιμένουμε ἕνα ὀλόκληρο τέταρτον!

ΟΥΡΑΝΙΑ (ἀπὸ μέσα.) Σπουδαῖο πρᾶγμα! ΜΙΜΗΣ. Μᾶς ἔσκασες!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Νά, τώρα θὰ βάλω τὸ κάπελό μου, καὶ ἐτελειώσω.

ΤΑΚΗΣ. Ἐλα λοιπὸν! [Σιωπῇ. Τὰ παιδία ἐξακολουθοῦν νὰ περιφέρονται. Ἐξαφνα ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ βάθους καὶ ἐμφανίζεται ἡ Οὐρανία, ἐνδεδυμένη ὡς ἄστρο-

λόγος τοῦ μεσσιανῶς. Φορεῖ μαῦρον μανδύαν, σποικισμένον μὲ ἄστρα ἀπὸ χρυσοῦν, καὶ χάρτινον σκούρον μωρὸν, καὶ πολὺ ὑψηλόν. Εἰς τὸ χεῖρ κρατεῖ ἕνα χάρακα λεπτὸν, ἀντὶ μαγικῆς ράβδου.]

ΟΥΡΑΝΙΑ. Νά με!

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ. Ἄ, τί ὠρατὰ! (Χειροκροτοῦν.)

ΟΥΡΑΝΙΑ. (Χαιρετῶσα.) Εἴμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας!

ΤΑΚΗΣ. Λοιπὸν, θὰ μᾶς πῆς τὴν τυχὴ μας;

ΟΥΡΑΝΙΑ. Μάλιστα! (Μὲ στόμφον.) Ἐγὼ ἠξέβρω τὰ παρελθόντα, τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα. Εἴμπορῶ νὰ σας προφητεύσω, ὅτι θέλετε. Φθάνει μόνον νὰ μοῦ δείξετε τὸ χεῖρ σας.

ΠΙΠΗΣ. Ὡστε λοιπὸν εἶσαι γόφτισσα!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ὅχι (Μὲ στόμφον.) Εἴμαι ἀστρολόγος, χαρτομάντις, χειρομάντις, λεκανομάντις, σίβυλλα, πυθία, χρησμοδότης, ἰέρεια!

ΜΙΜΗΣ. Φθάνει, γιὰτὶ μᾶς ἐξάλισες!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Λοιπὸν, θὰ μοῦ δείξετε τὸ χεῖρ σας, ἀλλὰ (μειδῶσα) θὰ μοῦ δώσετε καὶ κάτι ἐστὶν χεῖρ!

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ. Ὅ, τι θέλῃς, ὅ, τι θέλῃς!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Σὺ, Πίπη, τί θὰ μοῦ δώσης;

ΠΙΠΗΣ. (Σκέπτεται.) Χμ... θὰ σου δώσω... πένθηνη γραμματόσημα ἀπὸ τὴν συλλογῇ μου!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Σὺμφωνοί. Ἀμὲ σὺ, Τάκη;

ΤΑΚΗΣ. Ἐγὼ; (Σκέπτεται.) Χμ... θὰ σου δώσω... δύο ὠρατὰς ζωγραφίτσες.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Σὺμφωνοί. Ἀμὲ σὺ, Μίμη;

ΜΙΜΗΣ. Ἐγὼ; (Σκέπτεται.) Χμ... ἐγὼ θὰ σου δώσω... τὸ μερικὸν μου ἀπὸ τὸ μεσημεριανὸν γλύκισμα.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Λαμπρά! Λοιπὸν, προσοχῇ, Πίπη, εἶσαι ὁ μεγαλύτερος. Δός μου τὸ χεῖρ σου. (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ Πίπης καὶ τὴν ἐξετάζει μὲ προσοχῇ.) Μία γρατζουνιά... δύο γρατζουνιές!... μία κοψιά... δύο κοψιές... (μ' ἐκπληξίν) τρεῖς κοψιές!!!

Νά καὶ μίαν παρωνυχίδα τραβηγμένη... Μικρὸ κύριε! εἰσθε ἀδέξιος καὶ ἀπρόσεκτος. Μὲ τέτοια ἐλαττώματα, ἡ τύχη σας δὲν θὰ εἶνε διόλου καλῇ. Σᾶς προλέγω, ὅτι πολλάκις εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ λυπηθῆτε, θὰ πονέσετε, θὰ μετανοήσετε.

Δὲν καταβάλλετε τὴν προσοχῇν ποῦ απαιτεῖ καθε πρᾶγμα, καὶ ἀφ' οὗ τὸ χεῖρ σας εἶνε σὲ τέτοιο χάλι, φαντάζομαι σὲ τί χάλι θὰ εἶνε τὰ ἄλλα σας πράγματα.

Ἄ, δυστυχισμένα βιβλία! ὦ, δυστυχισμένα τετράδια! ὦ, δυστυχισμένα παιγνίδια!

ΜΙΜΗΣ. Ἀλήθεια λέει! (Γελά.)

ΟΥΡΑΝΙΑ. Μικρὸ κύριε! Πρέπει νὰ περιποιηθῆτε τὸ χεῖρ σας καὶ... τὸν χαρακτήρα σας! (Ἀφίνει τὸ χεῖρ τοῦ Πίπης πρὸς τὸ Μίμη.) Γιὰ νὰ ἴδωμε τώρα σὺ ποῦ ἐγέλασες. Τὸ χεῖρ σου! (Ὁ Πίπης ἀποσύρεται, συλλογισμένος. Ὁ Μίμης πλησιάζει καὶ αἰσίνει τὴν χεῖρα του, τὴν ὁποίαν ἡ Οὐρανία ἐξετάζει μετὰ προσοχῆς.) Παράξενον χεῖρ! Εἰς

τὴν ὄψιν δὲν παρουσιάζει καμμίαν ἀνωμαλίαν ἀλλὰ εἰς τὴν ἄρῃν... περιέρχον πρᾶγμα πῶς κολλᾷ! νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε πασαλειμμένον μὲ μέλι... Ἄ, μικρὸ κύριε! Εἰσθε λαίμαργος! Δὲν ἀρκεῖσθε νὰ τρώγετε ὅσα σᾶς δίδουν, ἀλλὰ καὶ ὅσα δὲν σας δίδουν. Συνειθίζετε νὰ κέρνετα κρυφὰ καὶ νὰ τρώτε μὲ βία τὰ γλυκίσματα.

ΤΑΚΗΣ. Ἀλήθεια λέει! (Γελά.)

ΟΥΡΑΝΙΑ. Πολὺ ἀσχημὸν ἐλάττωμα. Πηγαίνετε νὰ πλύνετε τὸ χεῖρ σας καὶ... τὴν συνειδήσιν σας. (Ἀφίνει τὸ χεῖρ τοῦ Πίπης πρὸς τὸν Τάκη.) Ἡ σειρά σου, Τάκη. Νὰ ἴδωμε μὲ τί δικαίωμα ἐγέλασες; (Ὁ Μίμης ἀποσύρεται ἐντροπισμένος. Ἡ Οὐρανία λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ Τάκη καὶ τὴν ἐξετάζει.) Πῶ, πῶ! τί μουτζούρες! Μία μελανιά, δύο μελανιές, τρεῖς μελανιές. Καλὸ αὐτὸ δὲν εἶνε χεῖρ! εἶνε γεωγραφικὸς Χάρτης. Ἡ Πολωνία!... Νὰ καὶ δύο νόχια μὲ πένθος ἀρκετὰ βαρῶν.

Ἄ, ὠρατὰ καθαριότης, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἄ, μικρὸ κύριε! ἔχετε ἕνα ἐλάττωμα, ποῦ σας ἐξομοιάζει μὲ τὸ παχύτερον ζῶον! (Ὁ Τάκης ἀποσύρει διὰ τῆς βίας τὴν χεῖρά του καὶ ἀπομακρύνεται. Καὶ οἱ τρεῖς, εἰς τρεῖς χωριστὰς γωνίας, εἶνε σιωπηλοὶ καὶ κατηφῆς. Ἡ Οὐρανία τοὺς βλέπει καὶ γελά.) Βλέπω ὅτι δὲν σας ἄρεσε καθόλου αὐτὸ τὸ παιγνίδι!

ΤΑΚΗΣ. Ἐμένα δὲν μᾶρέσουν τέτοια παιγνίδια. Περιμένε τῆς ζωγραφίτσες!

ΜΙΜΗΣ. — Περιμένε τὸ γλύκισμα!

ΠΙΠΗΣ. — Περιμένε τὰ γραμματόσημα!

ΟΥΡΑΝΙΑ. — (Ἀποβάλλουσα τὸν μανδύαν καὶ τὸν πῆλον.) Χάρισμα σας! Ἐγὼ δὲν θέλω ἀμοιβὴ γιὰ τὸ παιγνίδι, ποῦ σας ἐπαίξω. Μοῦ ἀρκεῖ—καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία,— ὅτι σᾶς ἔκαμα νὰ πλύνετε τὰ χεῖρα σας, καὶ νὰ διορθώσετε τὰ ἐλαττώματά σας. Καὶ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια: Ἄν δὲν τα κάμψετε καὶ τὰ δύο, δὲν θὰ ξαναπαίξω περὶ μαζί σας. Χαίρετε! (Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους.)

ΤΑΚΗΣ. — Σὺν γὰ ἔχη δίκην!

ΠΙΠΗΣ. — Σὺν γὰ ἔχη δίκην!

ΜΙΜΗΣ. — Σὺν γὰ ἔχη δίκην! καὶ πᾶμε νὰ τῆς τὸ ποῦμα (Ἐξέρχονται.)

(Μίμησις). ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ἐστὸ δρόμο εἶδα δύο παιδία σὺν νάτον πετεινάρια, πιασθῆκαν μὲ κακὴ καρδιά, γείναν μαλλιά-κουδάρια.

Τὸ ἕνα τ' ἄλλο κυνηγεῖ, σὺν ἀγρίῳ θηρίῳ γλυστροῦν καὶ πέφτουσε ἐστὴν γῆ καὶ κλαῖον καὶ τὰ δύο.

Μαμμά μου, πῶς σ' εὐχαριστῶ, ποῦ μ' ἔχεις βάλῃ νόμον, ποτὲ νὰ μὴν καταπιαστῶ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE] (Συνέχεια· ἴδε σελ. 113)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΟΙ Η ΔΙΚΗΜΑΔΩΤΟΙ·—ΟΠΟΥ ΓΝΟΡΙΖΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΚΑΥΡΟΥΣ ΚΑΛΑΙΤΕΡΑ· —Ο ΒΑΒΕΛΑΣ ΓΟΛΙΑΘ.

Οι Μοεροί δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὴν κατωτέραν βαθμίδα τῆς μαύρης φυλῆς. Ἐγνώριζον μέχρι βαθμοῦ τινος τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, κατεῖχον στοιχεῖα τινὰ οἰκοδομικῆς, καὶ κατεριγάζοντο μετὰ κάποιαν καλαισθησίαν τὰ σκευῆ τῆς καθημερινῆς χρῆσεως καὶ τοὺς σιδηροὺς κρίκους, τοὺς ὁποίους ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, ὡς βραχιόλια. Περίεργοι, ῥάθυμοι, παιδρὸι ὡς παιδιά, μόνον πάθος εἶχον τὸν χορὸν καὶ τὸ ζῶμα, καὶ δὲν ἐφαίνοντο ἔχοντες ἄγρια ἔνστικτα.

Κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ συνομιλίας μετὰ τὸν Μπρέκον, ὁ Γεράρδος εἶχε μάθει ὅτι ὁ καννιβαλισμὸς δὲν εἶχεν ἐκλίθη ἐντελῶς ἀπὸ τῆς ἡπειροῦ ἐκείνῃ—ἀντιθέτως πρὸς τὴν παρῆγορον γνώμην, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐκφράσει ἐν ἀρχῇ ἡ Κοραλία, —καὶ ὅτι μέγα μέρος τῶν πληθυσμῶν τῆς Ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, ἦσαν ἀκόμη ἀνθρωποφάγοι. Οἱ μαῦροί τοὺς ἀραιοκόμενους εἰς τὸ ἀνθρώπινον κρέας ἀνομάζον μετὰ ἰδιαιτέρον ὄνομα· β α λ ι α π α ν τ ὸ ν (ἀνθρωποφάγους). Συχνάκις δὲ ὁ Μπρέκος, ὀμιλῶν περὶ διαφόρων γνωρίμων τοῦ προσέθετον ἀφελῶς· «Αὐτὸς εἶνε β α λ ι α π α ν τ ὸ ν.»

Ἐν τούτοις ἐβεβαίωσαν, ὅτι εἰς τὴν φυλὴν αὐτὴν δὲν ὑπῆρχον καννιβαλοί, εἰς τὸ ὅποιον συνεφάνει καὶ ὁ Ἀμπροῦκος. Ἄλλ' οἱ μικροὶ καὶ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀρχηγοῦ διέφευδον τοὺς λόγους τοῦ, καὶ δταν ἔλεγεν ὁ Γεράρδος ὅτι εἰς τὰ βλέμματα τοῦ διέκρινεν ἀστραπῆς ἀγριότητας, δὲν τὸ ἔλεγε μόνον διὰ νὰ πειράξῃ τὴν Μαργαρόναν.

Ὁ Μπρέκος ἦτο λαμπρὸν παιδί. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Λεγκέν μίαν κομψὴν πίπαν, καὶ ὁ ἀγαθὸς ναύτης τὸν συνεπάθει ἐκτοτε ἰδιαιτέρως. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ νέος Σομαλῆς εἶχε προσφέρει κατ' ἀρχὰς τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ εἰς τὴν Κοραλίαν, καὶ ἐξεπλάγη πολὺ δταν εἶδε ὅτι τὸ «ἄστρον» τοῦ ἀπεκοιήθη μετὰ μειδιῶντα τὸ ὄραϊον αὐτὸ δῶρον. Ἄλλ' ἡ ὑποχρεωτικότης τοῦ ἦτο ἀνεξάντλητος. Ἐνοήσας ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν φίλων τοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν νὰ κατασκευάσουν νέα ἐνδύματα, ἔπεισε τὸν πατέρα τοῦ νὰ στείλῃ ἀπεσταλμένους εἰς μίαν γειτονικὴν φυλὴν, ὅπου ἡ ὑφαντικὴ ἤμαζε πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Ὁ Ἀμπροῦκος συγκατένευσε καὶ ὁ υἱὸς τοῦ μετ' ὀλίγον ἔλαβε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ παρουσιασθῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν δεσποινίδα Μασσέ φορτωμένος μετὰ ἐν δέμα κυανοχρόων ὑφα-

μάτων, τὰ ὁποῖα κατέθεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Τὴ χαρὰ διὰ τὴν Μαργαρόναν καὶ τὴν Κοραλίαν! Ἦρχισαν ἀμέσως νὰ κόπουν καὶ νὰ ράπτουν, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον ὁ ὄμιλος ὀλόκληρος ἀπέκτησε καὶ ἀπὸ μίαν δευτέραν φορεσίαν.

Αἱ ἰθαγενεῖς νεάνιδες, ζηλεύσασαι τὰ ὄραϊα ἐνδύματα, παρεκάλεσαν νὰ ταῖς διδάξουν τὴν ραπτικήν. Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν λοιπὸν τῆς Μαργαρόνας ἔμαθαν μετ' ὀλίγον νὰ χειρίζονται ὅπωςδῆποτε τὴν βελόνην καὶ νὰ κατασκευάζουν ἀπλᾶ φορέματα.

Οἱ αἰχμάλωτοι διηυθέτησαν τὴν καλύβην τῶν μετὰ τὴν καλαισθησίαν, ὥστε ἐκίनेν τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν ἀγρίων. Ὁ Λεγκέν, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γεράρδου, κατασκεύασε καθίσματα ἐξ ἰνδικοῦ καλάμου, ἀπλοῖκά ἀλλ' ἀναπαυτικά, ἐπίσης μίαν τράπεζαν καὶ κλίναν. Ὁλον τὸ χωρίον ἔτρεχε περιεργον, μόλις διέβλετο ὅτι οἱ λευκοὶ εἶχον κατασκευάσῃ κάποιον νέον θαυμάσιον, τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Ὁ Λεγκέν ὑπεσχεθῆν εἰς τὸν ἀρχηγὸν ὅτι εἴαν τοῦ ἀπέδιδε τὰ ὄπλα τοῦ, θὰ τοῦ κατασκευάζεν ὅμοια ἔπιπλα, καὶ οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατώρθωσε νὰ λάβῃ ὅπισθεν ὅλα τοῦ τὰ πράγματα.

Ἡ Κοραλία εἶχε γίνῃ τὸ εἰδωλον καὶ τὸ πρότυπον ὄλων τῶν νεανίδων τῆς ἀγρίας φυλῆς, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀποτελεσθῆ δι' αὐτὴν μίαν σωματοφυλακὴν, ἀρκετὰ ἐνοχλητικὴν, ἐπαναλαμβάνουσαι ὅλα τὰ κινήματά τῆς.

Ἦτο περίεργος ἡ ζωὴ τῶν λευκῶν εἰς τὸ ἀφρικανικὸν αὐτὸ χωρίον. Ὑπὸ τὸ εὐτυχές αὐτὸ τροπικὸν κλίμα, ἡ ἐργασία ἀπέβαινε περιττὴ. Οἱ ἄνδρες ἐπερνοῦσαν τὸν καιρὸν τῶν, χωρὶς καμμίαν ἐργασίαν, ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν σκιάν καὶ καπνίζοντες πελωρίας καπνοσύριγγας—διότι ὁ ἐγγῶριος καπνὸς ἐβλάστανεν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ περίε. Αἱ γυναῖκες μόνον ἐκοπιάζον ὀλίγον, ἐνασχολούμεναι εἰς ἐργα στοιχειῶδους γεωργικῆς.

Οἱ κύριοι καὶ αὐθένται τῶν ἀντήμειδον τοὺς κόπους αὐτοὺς μετὰ συχνὰ ξυλοκοπήματα, τὰ ὁποῖα αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες ἐδέχοντο ἀγογγύστως. Ἐκτὸς δὲ τῶν οἰκιακῶν τῶν ἐργασιῶν, εἶχον καὶ τὴν ὑπεχρέωσιν νὰ μεταφέρουν τὰ νεογνά τῶν κρεμασμένα ἀπὸ τὴν ράχη, — θρησκευτικὴν ὑποχρέωσιν, ἐπέχουσιν ἰσχυρὸν νόμου. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ ζωὴ τῶν μητέρων, μέχρις ὅτου τὰ τέκνα τῶν ἐφθάνον εἰς ἡλικίαν δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, ἦτο ἀληθὲς βασανιστήριον.

Εἰς τὴν Μαργαρόναν ἔκαμνον ἐντύπωσιν ἡ θαυμασία γονιμότης τοῦ ἔδαφους, ἐσυλλογιζέτο δὲ τὸ πατρικὸν τῆς κτήμα, — ἓνα κτηματάκι μιᾶς σπιθαμῆς, — καὶ ἐσκέπτετο τί θὰ ἤμπορούσε νὰ κερδίξῃ ὁ πατέρας τῆς ἂν εἶχε τὰ κτήματα αὐτά.

Καὶ ἔκλαιεν ἀπὸ συγκίνησιν ἡ ἀτυχὴς ὑπερτέρα, μετὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν τρέφουν οἱ χωρικοὶ πρὸς τὴν μεγάλην τροφὴν, τὴν γῆν.

Ὁ Λεγκέν συνεμερίζετο τὸν θαυμασμὸν τῆς Μαργαρόνας. Καὶ εἰς τὰς κοινὰς τῶν ὄνειροπολήσεις, ἐσκέπτοντο τί θὰ ἠδύναντο νὰ κατορθώσουν ἂν ἦτο δυνατόν, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν Γαλλίαν μίαν γωνίαν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν γῆν, τὴν ὅποιαν οἱ μαῦροί δὲν ἐγνώριζαν, νὰ ἐκμεταλλευσθῶν. Ὁ Λεγκέν δὲν ἠδυνήθη νὰ πιστοσθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ μόνος ἐν τεμάχιον γῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἐφύτευσε μετὰ θαυμασίαν συμμετρίαν καπνόν, σιτάρι καὶ ἄλλα ἰθαγενῆ φυτά. Οἱ ἄγριοι, χωρὶς καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ τον μιμηθῶν, ἐπερνοῦσαν ὄρας ὀλοκλήρους, θαυμάζοντες τὴν Ἐδέμ αὐτὴν, τὴν ὅποιαν ἐθεώρουν ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς καλλιεργείας.

Ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ἐφύτευσαν ἐπίσης ἓνα κῆπον τριγύρω εἰς τὴν καλύβην τῶν. Πρὸς τοῦτο δὲν ἐχρειάσθη ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ μεταφευθῶσιν μερικὰ ἄνθη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὐδιαίχε τὸ δάος, καὶ τὰ ὁποῖα οἱ ἄγριοι ἔδλεπον μετὰ τὴν μεγαλύτεραν περιφρόνησιν, διότι δὲν ἦσαν πράγματα ποῦ ἐτρέφοντο. Ἄλλως τε αὐτοὶ ἐδεικνυον ἐντελὴ ἀπάθειαν πρὸς ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως. Τὰ ζῶα τοὺς ἐνδιέφερον μόνον ὑπὸ μαγερικὴν ἐποψίν, καὶ ποτὲ δὲν τοὺς ἐπέρασαν ἢ ἰδέα νὰ ἐξημερώσουν κἀνὲν ἀπὸ τὰ τῶσον χαριτωμένα ζῶα τὰ ὁποῖα ἔζαν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ περίε. Ἐκτὸς μερικῶν ἀγριοσκύλων, οἱ ὁποῖοι ἐπλανῶντο εἰς τὸ χωρίον, τὰ κατοικίδια ζῶα ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστα εἰς τοὺς Μοερούς.

Ὁ Μπρέκος, ἐκπλησσομένος ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον ἐδείκνυον οἱ λευκοὶ πρὸς τὰ πρωτοφανῆ δι' αὐτοὺς ζῶα καὶ φυτά, ἔκαμνε συχνὰς ἐκδρομὰς καὶ ἔφερον εἰς τὴν Κοραλίαν ὅτι ἀξιοπεριεργον εὐρίσκει.

Μίαν ἡμέραν ἐπλησίασε χαμογελῶν τὴν νεάνιδα, ἣτις ἐκάθητο εἰς τὰ χόρτα μαζὶ μετὰ τὴν Λίναν καὶ τὸν Γεράρδον, καὶ ἔρριπεν εἰς τὴν κοδίαν τῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐκείνη ἐξέλαβεν ὡς τεμάχιον ξηροῦ ἄχυρου. Βλέπων ἐκεῖνος τὴν ἀδιαφορίαν τῆς, ἤρχισε νὰ γελά καὶ νὰ φωνάζῃ· «Χιρὸ μ π ο ! χιρὸ μ π ο !...» πηδῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ.

« Χιρὸ μ π ο ; » ἐπανελάβεν ἡ Κοραλία, στρέφουσα τριγύρω τῆς τὰ βλέμματα, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ λέξις αὐτὴ ἐσήμαινε κάθε ζωντανὸν πρᾶγμα, καὶ ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ κἀνὲν παράξενον ζῶον. Γονατίσας τότε ἐμπροσθέν τῆς ὁ Μπρέκος, ἔπιασε μετὰ προσοχὴν τὸ ὑποτιθέμενον ἄχυρον, ἐπαναλαμβάνων· «Χιρὸ μ π ο ! χιρὸ μ π ο !» (εἶνε ζωντανόν), καὶ τῆς ἐδείξεν ὅτι τῷ ὄντι τὸ πρᾶγμα

αὐτὸ ἦτο ἐντομον, ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προσποιούνται ὅτι εἶνε νεκρὰ καὶ προσλαμβάνουν τὸ χρῶμα τῶν χόρτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ζοῦν, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ πεισθῇ κανεὶς, ἀκόμη καὶ δταν τὰ ἔχη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ, ὅτι κρατεῖ ἐντομον ζωντανόν καὶ ὄχι ἄψυχον ἀντικείμενον.

Ἡ Κοραλία καὶ ὁ Γεράρδος, δηγηόμενοι ἀπὸ τὸν Μπρέκον, παρετήρησαν καὶ ἄλλα ἀνάλογα παραδείγματα τοιαύτης ἀφομοιώσεως. Ὁ νεαρὸς μαῦρος τοὺς ἐδίδαζε νὰ ἀναγνωρίζουν ἐν τρομαρῶν εἶδος ἰοβόλων ὄψεων, οἱ ὁποῖοι ὁμοιάζουν τῶσον πολὺ μετὰ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων

καὶ τὰ ξηρὰ φύλλα ἐπὶ τῶν ὁποίων κυλιόνται, ὥστε δταν ἀκίνητοιν εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Μίαν ἄλλην φοράν, ἔτρεξε μετὰ τὸ δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τοὺς ὠδήγησε σιγά-σιγά εἰς ἐν μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ὁ ἥλιος, διερχόμενος διὰ μέσου τῶν κλάδων, ἐπείχε μετὰ τὴν σκιάν. Ὅταν ἔφερε τοὺς φίλους τοῦ ἐκεῖ, ἤρχισε νὰ γελά καὶ νὰ κτυπᾷ τὰ χεῖρα τοῦ. Τὸ ἔδαφος ἀμέσως ἤρχισε νὰ ζωντανεύῃ, καὶ πληθος ἀπὸ σαύρας ἤρχισε νὰ κινῆται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἡ ὀφθαλμοπατῆ ἦτο τελεία, διότι ἐὰν δὲν ἤρχιζον τὴν

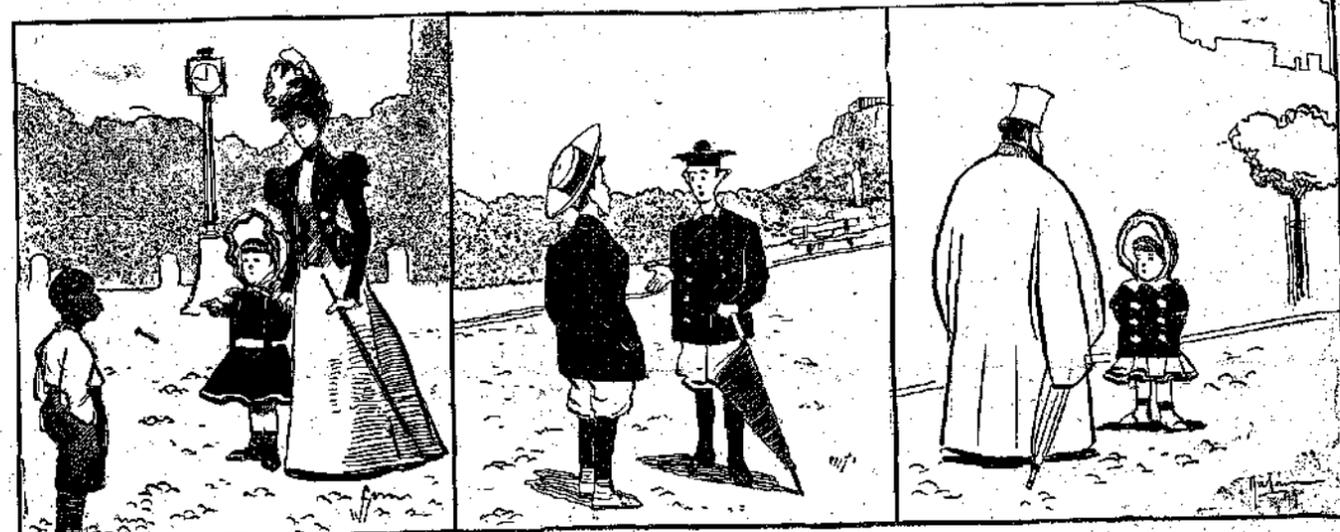
ἄτακτον αὐτὴν φυγὴν αἱ σαύραι, οὐδέποτε οἱ νεαροὶ Παρισίνοι θὰ ἐπίστευαν ὅτι θὰ εὐρίσκοντο μέσα εἰς ὀλόκληρον κοπάδι ἀπὸ τὰ ὄραϊα αὐτὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα τῶσον καλὰ συνεχέοντο μετὰ ἀραβουργήματα τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς ἐπὶ τοῦ ἔδαφους.

— Τὰ λεοντάρια θὰ εἶνε κοκκινωπά, ἐπειδὴ κατοικοῦν εἰς τὴν ἔρημον! εἶπεν ἡ Λίνα, τὴν ὅποιαν τὰ πράγματα αὐτὰ ἐνδιέφερον πολὺ.

— Βέβαια, πέρνουν τὸ χρῶμα τοῦ χόματος, ἐντὶ μέρη τοῦ ζοῦν, καὶ ἔτσι εἰμποροῦν καὶ ἐξαπατοῦν τὴν λείαν των. (Ἔπεται συνέχεια.) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΩΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΤΟ ΔΡΑΠΑΚΙ

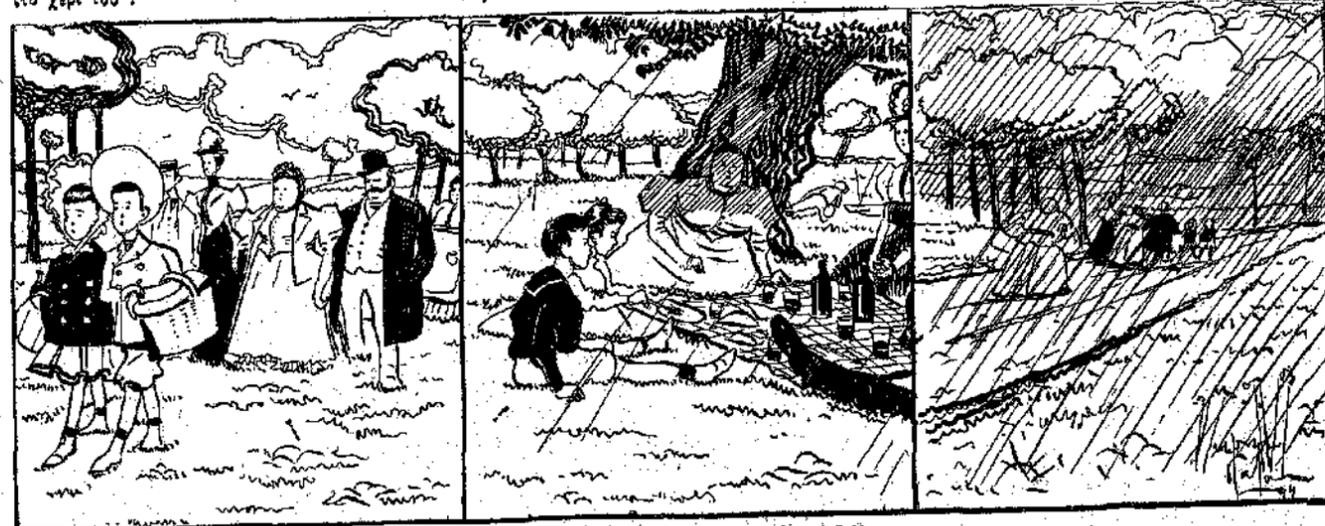
ΕΝΑΣ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

ΝΗΠΙΑΚΗ ΤΑΦΕΛΕΙΑ

Ἡ μικρὰ Κική βλέπει εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος ἓνα Δραπάκι καὶ λέγει· — Μαρμὰ, κόττατε ἐκεῖνο τὸ παιδάκι πῶς τὸ ἐμαύρισε ὁ ἥλιος, γὰρ νὰ μὴ βάλῃ Μάρση ἐντὶ χεῖρ τοῦ!

— Μιτῆτειο καιρὸ, ἐπῆρες διβερέλια· — Μὰ δὲν ἄκουσε; ποῦ κάνουν λετανεῖες γὰρ νὰ βρέξῃ; — Ναι, ἀλλὰ ἐστὶν ἐτοχὴ ὄχι ἐδῶ μέσα ἐστὶν πόλι!

— Ξεύρεις, μικρούλα μου, νὰ μου πῆς εἰ σπουδαῖον γεγονός; μὰς ὑπενηθμίσει ἡ Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου; — Μάλιστα, Δέσποτα. Τὸ φᾶρ καὶ τὴ σκορδαλιὰ ποῦ τρώμε τὸ μέσημερι.

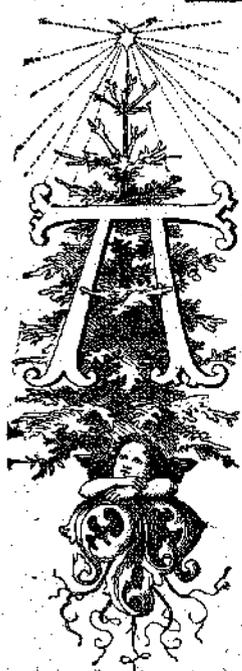

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΒΡΟΧΕΡΗ

Ἡ παιδὰ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξιοθρήνητον τέλος τῶν Κουλούμων τῆς οἰκογενεῖας Παραδαρμένου.

ΘΕΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΚΡΟΑΜΑΤΑ

«ΗΛΕΚΤΡΑ»

ΠΟΦΕ, μου είπεν ή κυρία Διάπλασις, — θά παύσῃ εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον ἡ «Ηλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ Ἀγάπη εἶνε ὀλίγον ἀδιάθετη. Πηγαίνεις ἐσὺ, Ἐλπὶς, νά την ἰδῆς καὶ νά γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου; Ὁ Ἀναστάσιος...

ὁποῖον μου ἔτεινεν ἡ κυρία Διάπλασις. Ἐγγραφέν ἐπάνω: «Ἐταιρία πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων. — Διδασκαλία Ἡλέκτρας Σοφοκλέους. — Ἔδρα ἀριθμὸς 129.»

Ἐπεὶ δὲ τὸν ἄκρον τοῦ εἰσιτηρίου ἦτο ζωγραφισμένον ἐν προσωπεῖοι, ἀπὸ ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι ὑποκριταί. Καὶ ὅπως ἐξ ὄψεως κρίνουν τὸν λέοντα, οὕτως ἐκ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ εἰσιτηρίου ἐκρίνα κ' ἐγὼ δὲ ἡ παράστασις θά ἦτο κατὰ τὴν ὠραίον, καὶ ἐκτακτον, καὶ ἀσυνείθιστον.

ρίς, ἐκάμαμεν ἓνα τέταρτον ἕως νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐμῶμεν. Κ' ἐκεῖ ποῦ ἱπεριμέναμεν τὴν σειρὰν μας, ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς τῆς εἰσόδου, ὁ Ἀναστάσιος ἔλαβε κáιρὸν νὰ κάμῃ τὸ πρῶτόν του λογοπαίγιον.

— Ἐσῦρεῖς, μου εἶπε; διατί φωτίζεσαι τὸ Θέατρον μετ' ἠλεκτρικὸν φῶς; — Ὅχι! γιὰτί; — Διότι δίδεται ἡ Ἡλέκτρα! Ἡ αἴθουσα γεμάτη τὰ θεωρεῖτα γεμάτα τὸ ὑπερφῶν. Ὁ Θεὸς μου! τί πλήθος εἰς τὸ ὑπερφῶν! Καὶ εἶνε σχεδὸν ὅλη φοιτηταί, καὶ φωνάζουν καὶ γελοῦν καὶ χειροκροτοῦν διαρκῶς. Ποτέ μου δὲν εἶδα θορυβωδέστερον ἀκροατήριον. Καὶ ἡ εὐθυμία ἐπὶ ὑψηλά κατέρχεται ὡς τὴν πλατείαν, καὶ ὅλοι βλέπουν πρὸς τὴν ὑπερφῶν καὶ γελοῦν φαιδρότατα μετ' ἡ ζωηρῶν ἐκείνην νεολαίαν.

Εἰς ἐν θεωρεῖον διακρίνω τὸν καθηγητὴν κ. Μιστριώτην, πρόεδρον τῆς Ἐταιρίας, εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ παράστασις. Φαίνεται εὐτυχιστάτος καὶ ἔχει πολὺ δίκαιον. Διακρίνω καὶ πολλοὺς ξένους μετὰ τὰ βιβλία ἀνά χεῖρας. Εἶνε ἑλλανομαθεῖς καθηγηταί, ἐταῖροι τῶν Ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν, ἢ φιλοπεριεργοὶ περιηγηταί, θεωρησαντες ὡς μεγάλην καλοτυχίαν τὸ νὰ ἴδωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν παράστασιν ἐνὸς Σοφοκλείου δράματος.

Ἐπὶ τέλους ἀκούεται ἐν σάλπισμα, γίνεται σιωπὴ ἄκρα, καὶ ἡ αὐλαία ἀνυψοῦται. Ἴδου τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἴδου ὁ Ὀρέστης μετὰ τὸν παιδαγωγόν του. Ἡ παράστασις ἀρχίζει. Γνωρίζετε βέβαια τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἡλέκτρας. Ἡ Κλυταίμνηστρα φονεῖ τὸν σύζυγόν της Ἀγαμέμνονα, καὶ ὁ πανδρεύεται τὸν ἐξάδελφόν του Ἀγισθόν. Ἄλλ' ἐπανερχεται ὁ Ὀρέστης, ἀφ' οὗ πρῶτον ψευδῶς διέδωκεν ὅτι ἐφονεύθη κατὰ τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ συμπραττούσης τῆς Ἡλέκτρας, ἐκδικεῖται τὸν φόνον τοῦ πατρός του, φονεῦν ἀμφοτέρους τοὺς ἐνόχους. Πολὺ τραγικὰ καὶ ἀκαίσιμα πράγματα. Ἀλλὰ τὰ ἐξαγνίζει καὶ μᾶς τὰ παρουσιάζει ὠραῖα ἢ ποιήσεις, ἢ τέχνη. Καὶ ἡ ἐντύπωσίς μου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἶνε λαμπρά. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μορφή καὶ τὸ παράστημα τῆς δεσποινίδος Ἀποστόλου, — νεαρῶς ἀποφοίτου τοῦ Ἀρσακείου, — ἢ ὁποῖα ὑπεκρίθη τὴν Ἡλέκτραν. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ἀπαγγελία τοῦ Παιδαγωγοῦ, ὅταν προπᾶντων, ὑποκρινόμενος τὸν Ἄγγελον, διηγῆται τὰ κατὰ τὸν ψευθὴ θάνατον τοῦ Ὀρέστου ὄλον τὸ θέατρον χειροκροτεῖ. Μοῦ ἀρέσει ὁ χορὸς, ἐκ νεαρῶν καὶ καλλιφώνων ἀρσακείων, ὁ ὁποῖος ψάλλει ὠραϊότατα τὰ χορικά τῆς τραγωδίας, τονισθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Σακελλαριάδου. Ἀλλὰ μ'

ἐνθουσιάζει ὁ Ὀρέστης, τὸν ὁποῖον ὑποκρίνεται ὁ φοιτητὴς κ. Κυπαρίσσης. Νομίζω ὅτι βλέπω πραγματικῶς ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀλλῶς τε αἱ σκηναὶ καὶ αἱ ἐνδυμασίαι εἶνε πιστόταται, ἀκριβέσταται καὶ μου φαίνεται ὅτι οἱ δι-οργανώσαντες τὴν παράστασιν εἰς τοῦτο ἐπέτυχον πολὺ περισσότερον, παρὰ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ὑποκρίσεως καὶ τῆς ἀπαγγελίας. Αὕτη εἶνε καὶ ἡ γνώμη τοῦ Ἀναστάσιου, ὁ ὁποῖος ἤξευρε καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ παράστασις τελειώνει. Ὁ κόσμος χειροκροτεῖ ἐνθουσιασμένως. Ὁ κ. Μιστριώτης προσφωνεῖ ἀκόμη πλέον ἐνθουσιασμένως. Φαντασθῆτε ὀλίγον! Νὰ παίζεσαι εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν δράμα τοῦ Σοφοκλέους, ἀπὸ Ἑλλήνων, εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, δύο χιλιάδες ἔτη ἀφ' οὗ ἐγγράφη! Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα.

Φεύγομεν καὶ ἡμεῖς κατενθουσιασμένοι, εὐχόμενοι νὰ ἴδωμεν γρήγορα καὶ ἄλλου ἀρχαίου δράματος διδασκαλίαν. Εἰς τὸν δρόμον ἀκούομεν ἓνα κύριον, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλην φλυαρίαν καὶ κρίνει τὴν Ἡλέκτραν.

— Ἐσῦρεῖς, μου λέγει ὁ Ἀναστάσιος, αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε εἰδικώτατος νὰ λέγῃ διὰ τὴν Ἡλέκτραν.

— Διατί; ἐρωτῶ. — Μὰ δὲν τὸν γνωρίζεις; Εἶνε ἡ λ ε κ τ ρ ο λ ὁ γ ο ς.

Τὸ κακὸν τῶν λογοπαγιῶν ἐ τ ρ ῖ τ ω σ ε ν, ὅταν ἐπλησιάζομεν εἰς τὸ σπίτι. Μᾶς συναντᾷ ἓνας φίλος τοῦ Ἀναστάσιου καὶ μᾶς ἐρωτᾷ πῶς μας ἐφάνη ἡ παράστασις.

— Ἡ λ ε κ τ ρ ῖ σ θ η μ ε ν! ἀπαντᾷ ὁ ἀδιόρθωτος ἀδελφός μου. Καὶ ὁμοῦ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Η ΒΑΣΙΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἄνοιξις.

Με ἀχνάτη λάμψι τὸ πρωινὸ ἀστὲρ μυστικὰ ποτίζει ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὰ φυτὰ, τὴν χλόη καὶ τὴν ἀγρία φτέρη, ποῦ δειλὰ φυτρώνει, ἄν παιδὶ ὄρφανό.

Καὶ ἐτὸ πότισμά του μίαν ἀνατριχίλα τῶν φυτῶν οἱ ρίζες νοιώθουν ἐτὴν γῆ, Ἄες ἐλπινοῦνε τᾶρα, τὰ δροσάτα φύλλα, γιὰ νὰ ἴδωσιν ποῖο μάγο χερί τάεϋλογι.

Σκάζουν τὰμπομπουκία Καιοιλόγγοιδοιο γιορτερῆ φοροῦνε πάλι φορεσιὰ φωτοπλημμυραδὲν οἱ οὐράνιοι θάλοιο καὶ ἀνθεῖ καὶ βράχος κ' ἠάκροθαλασσιὰ.

Τῆς ἀγάπης ὕμνος, ἄκου, ἀντιλαλαεῖ. Ἐύπνα, ὦ ψυχὴ μου, γιὰ νὰ ἰδῆς καὶ σὺ τοῦ Χριστοῦ τὴν ὄψιν πῶς λαμποκοπᾷ ἀνοιξίαις αἰώνια, χάρις περισσῆ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξὺ συμμαθητῶν: — Νά σου εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀκόμη δὲν ἤμπερα νὰ ἐννοήσω τί θά εἴπῃ συγκεκριμένον καὶ ἀπρηρημένον. — Φέρε μου κανένα παράδειγμα, νὰ σοῦ το εἰπῶ. — Νί, τὸ μυστικὸν τί εἶνε; — Ἄ, αὐτὸ εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε συγκεκριμένον!

Εἰς τὸν δρόμον: — Γιατί, Φίλη, αὐτὸς κρημνίζει τὸ σπίτι τους; — Φαίνεται πῶς τὸ βαρῆθηκε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ ἐκεῖνα τὰ καλὰ καὶ ταπεινὰ παιδιὰ μου, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν καὶ ἐτακολοθεῖν νὰ ο-μομορφῶνται πρὸς τὴν καθήκον μου, συνδεδεμένα πᾶσαν παραγγελίαν μου μετὰ μίαν ἐντυπὸν ταινίαν, ἐξ ἐκείνων μετὰ τὰς ὁποῖα τοῖς στέλλεται τὸ φύλλον ἐκ τοῦ Γραφείου μου. Δευκολύνουν τοιοῦτοτρόπως πολὺ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας των, καὶ μετὰ ἴσχυον νὰ οἰκονομῶ ὄλον ἐκείνων τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖται διὰ ν' ἀνατρέψω εἰς τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν, νὰ εἴρω τὴν διευθυνσίν των, νὰ τὴν γράψω, κ.λ. Εἰς ὅλους αὐτοὺς θά ἐβδὰ ἀπὸ ἐν εὐσημον ἂν ἦτο δυνατόν, ἀλλὰ καὶ εὐσημον ἂν εἶν τους εἶδω, τοὺς εἶδω ὁμοῦ καὶ ἑσθὸν ἀπὸ μίαν ἐπὶ μίαν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου ποῦ ἀίτεται περισσότερο καὶ ἀπὸ εὐσημον. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν τὴν σύστασιν διὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν καὶ διὰ οἱ ἄλλοι: Φυλάγετε τὰς ἐντύπων ταινίας, ἀπὸ τὰς ὁποῖα σὺς στέλλεται τὸ φύλλον ἐκ τοῦ Γραφείου μου, καὶ δόξαίς κάμνετε μίαν οἰαδήποτε παραγγελίαν, νοσοθεῖτε αὐτὴν μετὰ ἀντίεπιμον καὶ μετὰ μίαν ταινίαν ἐξ αὐτῶν.

Μετὰ μίαν μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν φίλον μου Ὀλυμπιονίκην, ὅστερ' ἀπὸ πολὺν καιρὸν. Δὲν με εἶπε λησμονήσῃ ἀλλὰ τὴν πολλὰ μαθήματα τὸν ἠγάπησάν νὰ παραμελήσῃ μόνον τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ, ὅπως λέγει, νὰ καλλιπῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τὸν ὠραῖον διαγωνισμὸν τῶν Εὐσημων. Ἄλλ' ἴδου δὲ εὐρίσκει σημερον ὀλίγον καιρὸν, καὶ πᾶσα ὠραία δὲν μου γράφει: περὶ τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς, περὶ τῆς παραστάσεως τῆς Ἡλέκτρας, περὶ τῶν φετινῶν καινοτομιῶν μας, κ.λ. κ.λ. Περὶ τῆς Ἀλληλογραφίας μου γράφει τὸ ἐξῆς σπουδαίωτατον: «Ἐἶδον νὰ τὴν παρακολουθῶ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἄνδρες ὑψηλὴν θέσιν κατέχοντες ἐν τῇ κοινῇ, ἀνθυπομνημονοῦν τὰ νεανικὰ αὐτῶν ἔτη, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἓνα ἐκ τῶν ἐκισχυροτέρων πολιτικῶν μας, πρῶτον ὑπουργόν.» Δὲν ἀέξει λοιπὸν, Ὀλυμπιονίκην, νὰ προσπαθῆ νὰ εὐρίσκει κάποτε ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ μου γράψῃ;

Ζωγράφου Παράσιου, αὐτὸ τὸ φερόμενον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπερόδη. Βέβαια, τὸ φερόμενον δὲν πρέπει νὰ το γνωρίζῃ ὄλους ἀπὸ τὸν κάτοχόν του καὶ ἀπὸ ἐμέ, διότι τότε ἐκπληροῦ τὸν σκοπὸν του. Ὅς πρὸς τὴν ἀνακαταστάσιν τῶν Μ. Μυστικῶν, εἰς ἡ ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ: ποῖος κρύπεται ὑπὸ τὸ φερόμενον, ὅπὸ τὸ ὁποῖον σοῦ κάμουν ἢ κάμναι τὴν πρόστασιν; Ἰσα-ἴσα τὸ Λευκωμα ἔχει μεγαλύτεραν χάριν, ἴσαν περιεχῆ πολλὰ τετράδια ἀπὸ ἀγνωστούς.

Γουλιέλμος Τέλλε [E] μοῦ ἤρσαν αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν Κινηματογράφον καὶ τὴν Ἡλέκτραν ἢ δὲ σύγκρισιν μεταξὺ Ἐδισσῶν καὶ Σοφοκλέους μοῦ ἐφάνη πρωτοφανή. Μ' ἐλάττησεν ὁμοῦ πολλὸ τὸ παράπονον σου... Ἐξέυρις ποῖον... καλλίτερα νὰ μὴ εἴπω τίποτε, διὰ νὰ μὴ λυπηθῆ ἀδίκως καὶ τὸ κατμένο τὸ Ἀρχιελεῖον, τὸ ὁποῖον βέβαια δὲν πταίει τίποτε.

Σοφία Γαρόση, νέα μου φίλη, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Αἱ «Περπέτεται» τὸ Βαγῆρου τὸ ἀγαπῶν σου μυστικώτατα, καὶ διαρριπῶν ὄλον τὸ ἔτος ὡστε ἀκόμη δὲν ἄρχισε καλὰ-καλὰ.

Ἀημιότις Βάδου, καθὼς βλέπεις εἰς τὴν σχολὴν στήλην, ἐκλέγω σημερον φερόμενον διὰ τὴν φίλην μας, καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃ. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τίμας ἀνεργείας σου καὶ διὰ τὸν σπουδαῖον καὶ βουλοβραβῆς, θέμα τῆς διπλάς σου εἶνε ἡ Διπλοσίαι.»

Νομίζεις ἀπὸ μακροπροσόνην, Ὅρασι Κέρκυρα, δὲ ἡ μακροχρόνιος σιωπὴ σου διτλή-θεν ἀκαταήρητος; πιστεύω ὁμοῦ δὲ ὅχι μόνον ἐγὼ τὴν παρετήρησα, ἀλλὰ καὶ οἱ παλαιὸ φίλοι μας, οἱ ὁποῖοι πολλὰν μετὰ ἠρώτησαν τί γίνεσαι. Δὲν δημοσιεύω τὴν γνώμην σου περὶ Μαυροσήμερον, διὰ τὸ νομίζω δὲ τὸ ζήτημα ἐξηγητῆται πλέον καὶ δὲν δημοσιεύω κανενὸς ἄλλου, ἀλλὰ ὄλον τὴν ἰδίαν μου εἰς τὸ προσεχῆ.

Ἀπὸ τὴν Ἐρημὸν [EE] θαυμάσια αἱ ἐκ τῆς Ἡλέκτρας ἐντυπώσεις σου τὰς ἐξέλεξα καὶ ἡ Βλαίσι. Ναι, εἰς τὰς προσεχέσι τῶν Μ. Μυστικῶν μὲν ὀλίγον ὅπλα, ἓνα καὶ ἐλλείψωσιν χῶρον; συνήθως θά τας βλέπῃς εἰς τὸ ἀμείωσιν κατόπι φυλλάδιον ἐκείνων, εἰς τὸ ὁποῖον θάπαντῶ εἰς τὴν περιέχουσαν τὰς προτάσεις ἐπιστολῆν.

Ἐχω σημερον ἐπιστολὴν καὶ ἀπὸ τὸ ἄπορον ἐκείνου παιδιὸν τῆς Λευκάδος, τὸ ὁποῖον ἐνέγραψεν ὁ Ἀρχιναύαρχος Ἐυρυδιάδης. Τὸ ὠραῖον, τὸ συγγραμμικὸν ποῦ εἶνε ἡ [K] ἐγὼ κρίνω νὰ εὐγνωμῶ τὸν Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐχάρησε τοιοῦτον φίλον. — Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι τὸ παράδειμά του δὲν βρῆκεν ἄνω μίμησας; καὶ ἴδου ἐτι ἡ εὐγενής μου φίλη Πολυζένη Γ. Κέκρη — ἡ δειλὴ τῆς ἀληθινοῦς μας Χρυσούλας, — ἔσπευσεν ἀμείωσιν νὰ ἐγγράψῃ τὸ πικρὸν κομμάτι, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχε συστήσῃ ἡ Θεραπειὰ τῆς τῶν Μοσοῦν.

Συμβαίνει, φίλε μου Κωνσταντίνε Γ. Σείδα, ὅτι ἐν ἐκ τῶν φερόμενων ποῦ ἐπρότεινες σοῦ ἐνετοίχη εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον μετὰ τὸ συνθηματικὸν ἀρχικῶ. Πῶς δὲν τὸ εἶδες;

Ἐγκρίνουσα τὰ φερόμενά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου μου φίλου: κ. Κλαίουσαν Ἰδαν (Α. Τ. Χάρτιν τῶν Ἀδελφῶν οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φίλοι μου δύνανται νὰ προμηθεύωσιν ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου τοῦ κ. Στ. Βασιλειάδου) Μέλλουσα Ἀρχιτέκτονα (Α. Β.) Ἀρχιναύαρχον Κέρρας (Α. Γ.) Φαιδρῶν Φύσιν (Ζ. Η. ναί, τᾶρα πλέον θά συνηθίσωμεθα ἰσαίρετα ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας, ἀφ' οὗ ἡμπορῆ; καὶ γράφω ἴσων ὠραῖα) Ἀρχιναύαρχον (Ο. Μ.) Ἀνθοδάκτον Ἀεθίδα (Ε. Κ. δύνασαι νὰ στείλῃς τὰς λύσεις, ἐπὶ τὰς ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν ἤδη πάντοτε εἶνε καὶρὸς πᾶς ἐγγράφῃ νέων συνδρομητῶν) καὶ Νεφελοδῆ Οὐρανὸν (Σ. Φ.)

Ἀσπαδοῦ, Πληροφορία: Ἡ Κομματίζουσα θάλασσα ἀπὸ τῆς Πηγάδας πλοῖον τοῦ Ἀχινοῦ καὶ τὴν Σφίγγα τῶν Θεῶν. — Ἡ Ἀλεξάνδρα Μπαλακώστα πληροφροῦ τοὺς φίλους μου δὲ ἤλλοτε φερόμενον, ὡστε δὲν εἶνε πλοῖον Κῆρη τοῦ Ζαλήγγου. — Ὁ Ἀρλεξίνος συγχάριε τὸν Ἀνεμοστρόβιλον καὶ τὴν Μυλαίτην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των εἰς τὴν συναυλίαν τῆς Φιλαρμονικῆς. — Ἡ Τετραπέρατη συγχάριε τὴν Στρογγυλοῦν Ἀρεῦτριαν διὰ τὸ φερόμενον της, τὸ ὁποῖον, λέγει, τῆς ταφίσει λακκρῖ, δίδει καὶ ὠραία χορευεῖ, καὶ ἡ φουμπουλί εἶνε: — Ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος Σύλλογος πληροφροῦ τοὺς ἐνδιαφερομένους, δὲ ἀντιπρόσωποι του εἶνε ἐν Πέτραις ὁ Χοροὸς Παύ-σικος, ἢ Ἐλένη Ρούσου καὶ ἡ Ἀναστασία Κοσμοῦδην, ἐν Ρωσσίᾳ δὲ ἡ Κορὰ Μακρή. — Ὁ Μικρὸς Κατεργᾶς ἀπὸ τῆς Πέτραις. — Ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα συγχάριε τὸν Γόρδιον διὰ τὴν ὠραίαν Μαγικήν Βλέκνάν του, διὰ τὴν ὁποῖαν ἔταξε τὸ κεφάλι της... ἄλλα τίποτε! — Ὁ Μπουμπούνη Μυλὸς Ζητεῖ ἀρχικῶ καὶ ἐν τόποι τῆς ἀμειωσῆς τοῦ Βεῆρου τῆς Ἀντικῆς. — Ὁ Κρίπ-Κράπ πληροφροῦ τοὺς φίλους μου δὲ ὀνομάζεται Δημήτριος Γ. Φακάς καὶ δὲ ἡλίκα φερόμενον. — Ὁ Ἀγρονομολογικὸς πληροφροῦ τὸ Ἰοστεφίς Ἀστὺ δὲ ἀρχικῶ του εἶνε Π. Α. Π. Ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδία του. — Ὁ Ἀρηιγίλος Ζα-εὶ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Ἐξευρητῆ τῶν φερόμενων. — Ὁ Σχίλλερ συγχάριε τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας διὰ τὸν ὠραῖον παιδικὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔδωσαν ἐπὶ τῆ ἐορτῆς του. — Ὁ Χρυσοστέρας Πακτωλὸς Ζητεῖ ἀρχικῶ τοῦ Ἀγερίνου. — Ὁ Φιλέλλη Μικρασιότης ἀπὸ τῆς τῶν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ ἀναμνηστικὸν τετράδιον του. — Ἄλλα πληροφροῖαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὸ μυστικὸ ἐπιθυμῶσιν νῦν ταλλάζουσι: τὸ Σιδηρὸν Κράνος μετὰ τὸν Πέτρον Βετσόπουλον ἢ Κάρμον Σέλδα μετὰ τὸν Βρετανικὸν Ἀστέρη, Χρυσολομῆ Ἀστέρη, Σοφὸν Πιττακὸν Λευκοπτερον Ἀγ-γελον καὶ Ἀρχοντα τοῦ Κοσμου. — Ὁ Λευκοπτερος Ἀγγελοῦ μετὰ τὴν Ἐσπερίαν Λοῦσιον, Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ, Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ Χρυσοστέρας Πακτωλόν. — Ἡ Καζορίδα μετὰ τὸν Πάλλουσαν Καρδιν, Ἀρχιελεῖον, Ἐρυθρὸν Καμύλιαν, Τσοκρί-δαν καὶ Μαρίαν τοῦ Εὐρίπου. — Ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ μετὰ τὸν Πρωτὸν Μαῖον, Μικρὸν Διάβολον, Δαιμονάκι, Πητελικὸν Ζέφυρον καὶ Μαρίαν τοῦ Εὐρίπου. — Ὁ Νικη-τῆς τῆς Ἀουστρηλιτικῆς μετὰ τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων, Ταβύτην, Ἀστέρη τοῦ Βέρα, Ναυ-αρχον Θεοβέρου καὶ Νύμφην τοῦ Νόρρα. — Ὁ Καπετὰν Γιακουμῆ μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν, Ἑλληνικὴν Σημάλαν καὶ Ἀρχιελεῖον. — Ὁ Νοσταλγὸς Ἑλλήν μετὰ τὴν Κορινθιακὴν Σταφίδα, Καρδοιάρην. Ὁ Χρῶν Σελήνην, Βίγλαν καὶ Ἑλληνοπούλαν. — Ἡ Βασιλο-σα Μαργὰ μετὰ τὴν Ἡμερον Περιστερᾶν, Μικρὸν Πανίστριαν, Καλλιπρῶν Σταλεον, Στρογγυλοῦν Χορευτῆραν καὶ Βίγλαν [E]. — Ὁ Ἐμπεδοκλῆς μετὰ τὴν Κορινθιακὴν Σταφίδα, Ἀνακατοσφᾶν, Σαῖπτερον τοῦ Δις, Πονοῦ Ἀεράκι καὶ Κῆρη τοῦ Ζαλήγγου. — Ὁ Ἀρχικουτοῦλιακας μετὰ τὴν Βαρκοῖλαν τοῦ Φαλήρου. — Ὁ Νεοφροσπαστὸν μετὰ τὸν Ἀρχιναύ-αρχον Θεμιστοκλέα, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυ-β. ἀδην Μοσᾶν τῆς Ἀστρονομίας, καὶ Ζοφερὸν Μισαῖωνα ἢ Κόδος μετὰ τὴν Αἴγι-ναίαν Ἀθηνᾶν Κῆρη τοῦ Βουνοῦ, Ἀστὴρ τοῦ Ἀρίωνος, Ἰωάννην Μαρκέτη καὶ Ἀντι-γόνην Ἰατρίδου. — Ὁ Ἀγριος Μάγδης μετὰ τὸν Τεργατοῦ, Ἑλληνοπούλαν, Ὀλίβιν τὸν Γρι-πέα, Κῆμα τῆς Πηγάδος καὶ Ἀντικὸν Ποιητῆν. — Ὁ Ἀστὴρ τοῦ Πορτοῦ μετὰ τὸν Β-θρικὸν Ὑμνον, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην,

Ἡρώα τῆς Σύρου. Τριχαγυρεοπούλου καὶ Τσοῦκτραρ— ἡ Κάριον Σύλλα μετὰ τὸν Ἀδριανόν, Ἀεροναύτην τῶν Βασιλέων, Φαλλοῦρα Ρύακα Ἀνθοποιόν Μενεξέρ καὶ Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους — ἡ Ἐξοριστὸς Ἑλληνίς μετὰ τὴν Ὀμίλην τῆς Ἀγγλίας, Δέαν, Θεογονά καὶ Ἀρχιτέκτων — ὁ Βρετανικός Ἀστὴρ μετὰ τὴν Γαλαθὴν Γαλιδοπούλαν. Πιπὸν τῆς Ἐρήμου, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Σταγύρα Ἀρσόν καὶ Δέαν — ὁ Νικητὴς τῆς Ἀουστρηλιτικῆς μετὰ τὸν Ναυτεπαιδα, Σοφὸν Πιττακόφ, Γλυκὺ Λαλὸν Ἀπόδρα, Κάτος Βρόστος, Κάριον Σύλλα καὶ Ἰριδα — ἡ Ἰλιθὴ τοῦ Κηρισσοῦ μετὰ τὸν Μουσουργόν, Κόρην τοῦ Ζαλογγίου, Ἀστέρτα τοῦ Βέγα, Φιλέλληνα Μικρασιάτην καὶ Ἡρώα τοῦ Μεσαίανος — ὁ Ἐμποδοκλής μετὰ τὸν Ἰππότην τῆς Ἑλλεινικῆς Μορφῆς, Συριατὸν Ἰακώβην, Λευκότορον Ἀγγελοῦ, Σαρδανάπαλον καὶ Γλυκὸ Φιλάκι — τὸ Ζουλάπι μετὰ τὴν Ὀραϊαν Κέρκυραν, Ἰριδα καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Κερανοὸς μετὰ τὴν Θυέλλαν, Φλογεράν Ἀκτινὰ τοῦ Σουλίου, Ζεβάν, Κόδορ καὶ Μουτληγαίτον Ἀρίονα, ὁ Πλάς Πλάκ μετὰ τὸ Φάσμα τῆς Νεκρῆς καὶ Ἀπόστολον Καρπαναγιώτην — ὁ Ἀβλάσιος μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὸν Ἄσθημα καὶ Ἀγρολογιῶτατον — ἡ Γλυκίαι Ἑλλὰς μετὰ τὴν Πένθιμον Κυβάρισσον, Μόδοσιν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Σανθὴν Ναυτοπούλαν — ὁ Ναυτοπλοῦς μετὰ τὴν Παγαλιάν, Ροδοστεφανομένην Ἀνοικίαν, Λούσιον, Δ. Π. Ἀρίθας, Δ. Β. Δίπλαν καὶ Ἀγριον Μάγδην.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι : στέλλει ἡ διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Νευροπαστορ (νομικῶς δεῖ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν εἰσπορεύει νὰ γράψῃ ὀραϊκὰς ἐπιστολάς, ἂν μου ἐπιθέτῃ ρωτικὰς τῆς ἐνεγκασίας σου, διὰ κάβα τι, τὸ ὅποιον σου παρουσιάζεται.) Καλλιγραφὴν Σταύκον (ὁ γρῆφος σου πρῶτον γαλλικός, δευτέρου γνωστότατος.) Ἀματιζίζουσα Θάλασσαν (ἡ ὁλοκί δὲν μου ἔγραψαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, διδοὶ ἐνεκνοῦσε σκαμνίον διὰ τὴν ἔσπιν τῆς χρόνια πολλὰ.) Ἀρλεξίαν (ἂν ζωγραφίξῃς, διατὶ νὰ μὴ σταίη διὰ τὸν Διαγωνισμὸν.) Τετραπέρατην (χαίρω πολὺ που ἀπεφάσις νὰ μου γράψῃς : μὰ πῶς ἦτα δυνατὸν, σὺ τετραπέρατη, νὰ μὴ εὐρίσκησθαι θέμα δι' ἐπιστολήν ; ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῇ δι' ὅσα κολακευτικὰ μοῦ γράψῃς.) Παραδοσιακὴ, Βασίλισσαν Μαργῶ (δὲν στέλλω εὔσημα : τὰ γράφα μόνον δὲν εἶδες τὸν Ὀδηγόν ;) Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν (ἔτσι σὲ θέλω) νὰ μου γράψῃ καὶ κάπου κάπου.) Μυλόροδο (ἔτσιλα.) Διαβολάκι (πῶς λέγεται ὁ ἀδελφός σου ; ἔς μου γράψῃ νὰ τὸν γνωρίσω, καὶ τότε τοῦ ἐκλέγω ψευδώνυμον.) Ἰστορισμένην Κοκκαλιάν ([E]) διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν ἄλλα νὰ ὑπογράψῃς καὶ μὲ τὸν ὄνομα σου, ὅχι μόνον μετὰ τὸ ψευδώνυμον.) Μπουμπουνισμένο Μυαλό (εἶδες λοιπὸν εἶτι δὲν ἦτο ... αὐτὸς ;) Ἡμερο Περιστεράν (ἔτσιλα.) Ἀδελφὴν τοῦ Ἑλέου, Ἀδριανόν (ἔτσιλα.) ἡ πληροφορία, εἶδες, διεφύσθη.) Ἀρκάδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσαπάκιμα : τὸ Φύρον-Μίτην δὲ δημοσιεύθη.) Κατίαν Δουλίθου (χαίρω πολὺ που ἔγινες καλὰ : ἄλλα διατὶ δὲν ἔγραψας καὶ τὸ ψευδώνυμον σου : μήπως αἱ προστάσεις σου ὄλεθς νὰ γίνον μετὰ τὰ σου ;) Π. Γ. Μπουγῶν (ἔτσιλα.) Ἀγρολογιῶτατον (ἀρκιτὰ καλὴ ἡ Ἀύστρη) νουμὸς ὅμοιος ὅτι ἡ ἡλικία σου εἶνε μάλλον διὰ φαίδας ἐμπνεύσεις.) Ἀρσίζιον, Σχίλλερ, Κρουσέρσαν Πακτωλόν, Ὀλκιν τὸν Γριπέα (τὰ ἔλαβα ἔλα : αἱ Μαγικαὶ σου Εἰκόνας ὀραται [EE] : μάλιστα δὲ ἔδημοσιεύσα τὸ ναυόγιον τῆς Ἐυσταθείας ἂν τὰ κρυμμένα πρόσωπα ἦσαν καθαρότερα.) Φιλέλληνα Μικρασιάτην (αἱ Ἀσκήσεις σου ἀρκιτὰ καλαί.) Παρηγοροῦ τὸν Ὀλίγιστον, Ὀραϊον Τριαν-

ταυλλάκι (ἔ, τί νὰ γίνῃ ! Μουτληγαίτον Ἀρίονα (ἔτσιλα.) Ὀμίλην τῆς Ἀγγλίας. Σαλωνίτικην Ἑλθὴν (τὸ πρῆγμα εἶνε ἐπιπλοῦστατον : διὰ τὰς λύσεις κἀβα φυλλαδίου ὑπάρχει προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ σταλοῦν. — π. χ. δέχομαι λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου μέχρι τῆς 24 Μαΐου. — καὶ ἂν' οὐ παρέλθῃ ἡ προθεσμία, τότε δημοσιεύονται αἱ λύσεις.) Ἡρωικὸν Δίωρος (κανὲν σφάλμα δὲν εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου : μόνον τὸ ἔλεος θέλει ἔδειξαι, ὡς δὲ σὺ που εἶνε. . .) Ἑλένη Γ. Ολοκομίδου (ὄχι μόνον σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ σὺ γράφω καὶ ἐν [E] διὰ τὴν γλαυροτάτην ἐπιστολήν : εἶσαι βλαστὴν ὄλιγον, ἀλλὰ ἐκφράσῃς μετὰ πολλὴν φυσικὴν γάρν) Ποντικίαι, Ἀνδριάναν Βλασοπούλου, Μακρολέσκων καὶ ἀδελφούς (οἱ ὅποιοι διαρκῶς ἐσαπάθουν !) Χιωτοπούλων (εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσων συμμαχίας : ἐκφράσαι.) Ἀντὶο Μαστέλλο (σὲ συγχωρῶ διὰ τὸ Ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων : εἶμαι εὐτυχὴς διδοὶ ἡ μελέτη τοῦ «Πρᾶντος» σ' ἔκαστα νὰ γράψῃς τὸσον ὀραϊκὰ ἔκθεσιν.) Ἀμυδρὰν Λάμψιν (δὲ ληρῆθ' ἴμετρον καὶ διὰ τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια Μ. Μουσικῶν.) Σμυρνητοπούλων (δὲ μελετήσω τὸ σχέδιόν σου καὶ πιθανώτατα δὲ τὸ θέσω εἰς ἐνέγκειαν περιμένη ὄλιγον.) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (ὁ ὅποιος φρονεῖ δὲ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζομαι : «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων καὶ ἡ Τερψὶς τῶν Μεγάλων» δι' ἐν ἔργικον στέλλε 5 γράμματα.) Ἀρίον τῆς Τριωνίτιας (ἔτσιλα.) Ἀρχιναύτην Θεμιστοκλέα (ἂ, τὸν ἀγαπῶν μου κ. Α. Σ., συχνὰ τὸν ἐνθυμούμεθα : διαβιάσασθαι, παρακαλῶ, τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ κ. Παπαδοπούλου τὸ «Ἀκούσιον Λογοπαίγνιον» ἐγράψῃ ἐν συνεργασίᾳ σου καὶ τοῦ Ἀναγία.) Μόδοσιν τῆς Ἀστρονομίας, κτλ. κτλ.

Εἰς δύο ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἀπριλίου, δαπάνησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Μαΐου.

Ὁ κέρτης τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποιον δέου νὰ γραφῆται τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πᾶσται ἐν τῷ Γραφεῖον μου εἰς Κωνσταντίνον, ἂν ἔκαστος περιεῖται 20 γράμματα καὶ πᾶσαι ἐφ. 1

207. Δεξιγραφίος.

Εἰς μέλος σου ὑπερόλιον πενήτων δὲ μεταβάλης, Ἄν ἐν μικρὸν ἐπίρρημα ὡς κεφαλήν τοῦ βέλγος.

208. Στοιχειογράφος.

Διῶξε γάμα, βάλε ρῶ καὶ ἀμέσως προχωρῶ. Τὸν στρατὸν ἂν' οὐ ἀρήσω. Εἰς ἐὼν ἔθρονον νὰ καθίσω.

209. Δίνιγμα.

Μία μόνη λέξις φθάνει. Διελθὺν πρᾶγμα νὰ σημάνη : Πόλιν με λαμπρὰ λουτρά, Ζῶν με . . . κωντὴν οὐρά.

210. Μωσαϊκόν.

Ὁ Μῶσιος, ὁ Πάρις, ὁ Νεῖλος, ὁ Λάρος, Ἡ Μῆλος, ἡ Πίσσα καὶ τέλος τὸ Θάρος Σαβίνου νὰ πᾶρξ ἀπὸ τῶν τῶν γράμμα. Καὶ νῆσον νὰ κάμησ μ' αὐτὰ ἐν τῷ ἄμει.

211. Περόντα.

* * * Νάνικονσταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐνοῦ ὡστε ναυαγιώσκονται : καθέτος ποταμὸς μέγας, ὄριζοντιος ἄλλος μικρότερος, ἀριστέρῳ νῆσος, δεξιῷ μέλος τοῦ σώματος.

212. Γωνία.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κἀκοιον ἀρχαίας χώρας.
+ . . . = Ἀρχαία χώρα.
+ . . . = Ἐβδαμίον.
+ . . . = Ποταμὸς.
+ . . . = Νῆσος.
+ . . . = Ἀρχαία πόλις.

213. Δεξιθρία.
Ποία μυθολογικὴ νῆσος ἀποτελεῖται ἐκ πέντε μόνον φωνηέντων, ἄνευ οὐδενὸς συμφώνου ;
Ἐστέλλῃ ὑπὸ Γραφεῖον Ἀσκαρῶν [E]

214. Μαγικὸν Εἶκον.
Εἶνε νῆξ. Ὁ Κίμων καὶ ἡ Οὐρανία παρακολοῦθον ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν τὰς περιπετειῶς πλοίου κινδυνεύοντας ἐν τῇ τρικυμιάτῃ θαλάσῃ. Ἀφῆς ὁ Κίμων ἀνακράζει : «Οὐρανία ! εἶδόν κύμα τεράστιον νὰ καλύπτῃ τὸ πλοῖον. Καὶ τὸ δυσσευχὲς πενήγον, τὸ ὅποιον εἶχον μαζί των αἰ ἐπιβάται, τί νὰ κάμην ἄρα ἐν αὐτῇ τὴν στυγμῆν ; »
Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Κόδορος [EE]

218. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 2 7 = Ὀκτωκίδον
2 5 4 = Μέτρον.
3 4 7 6 4 = Κράτος.
4 7 7 4 = Ὄνομα γυναικός.
5 4 1 3 6 4 = Σπαγγύχον.
6 7 4 = Σύνδεσμος.
7 4 6 1 2 7 = Ἰνδικὸν Ἄρωμα.

216. Μαγικόν Γράμμα μετὰ Διπλῆς Ἀκροστοιχίδος.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς ελευθέρου γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζου ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἀρχαῖα κατὰ σειράν ναυοτελοῦν τῶνομα κράτους, τὰ δὲ τρίτα ἀρχαίου Θεοῦ :
φειλλός, μέλιω, μαλλί, ὄνη, νησί.
Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγρολογιῶτατου [EE]

217. Φωνηεντόλιπον.
μ-νλλξ-δ-τ-ν-ρ-ν-δ-ν-δ-ν-ν-πρξ-σ-μ-ν.
Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀσκαρῶν

218. Ἰνδικὸς Γρίφος.
[Τὸ σημεῖον μὲν γράμμα εἶνε τὸ ἀρχικόν ἐκαστῆς λέξεως, ὁ κατόπι τοῦ ἀριστεροῦ ὀλοῦ πόσα ἄλλα στοιχεῖα ἀκόμη περιέχει ἡ λέξις, καὶ ἐντὸς παρενθετικῶς σημεῖοῦται τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε.]
T2 (ἄρθρον) X6(ἐπιθετον) A4 (οὐσιαστικόν)
Θ6 (ρήμα) K2 (σύνδεσμος) T3 (ρήμα.)
Ἐστέλλῃ ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου [EE]

ΑΥΣΕΙΣ
1899
42. Πήγασος (Π, Γ, σός). — 43. Ἀχιλλεύς, κέφαλος. — 44. Νάκος, Νίκος (ἔταν οἶκον, δηλ. ἓνα Νίκον). — 45. Ὁ σπόγγος. — 47. Κ ΜΗΡΟΣ
46. I O N (ὀμόνοιαν) E I T
O T E (εἶνε TO λυπεῖν) A K A T I O N
N E A (τὰ EN τῷ κῶμῳ) K I M
A B A N A
Σ

48—49. 1, τοῦ προηγου ΝΑΘΑΝ. 2, τὸ ρῆμα δὲ. — 80—82. 1, Οὐδεμίαν, διδοὶ μόνον τὰ ρήματα λαμβάνουσαν αἴσθησιν. 2, Ὅτι ἐπήγαγε στρατιωτῆς, διδοὶ ἀγῆι τὸ 21ον ἔτος. 3, Ὁ μὴ ἔχων διόλου γείρας. — 83—87. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς νῆσου Ἀνδρος, σχηματίζονται αἱ λέξεις : μάταιδος, Μένανδρος, ἄνευδρος, Ἀλέξανδρος, Ἀνδρῶσθενής. — 88. Γηράσκω καὶ διδασκόμενος. — 89. Κάλλιο πένης καὶ τὸ γέρε, παρὰ δέκα καὶ καρτέρως. — 60. Ἐστέλλῃ ὑπ' ἐμοῦ.